

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16CoPr/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717201301
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6717201301.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša, v spore žalobcu K. A., rod. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX XX J., H. XXX, zastúpeného advokátkou JUDr. Ing. Lindou Kovandovou, LL.M., Advokátska kancelária 974 01 Banská Bystrica, Janka Kráľa 1, IČO: 42 307 121 proti žalovanému I. A., a. s., so sídlom XXX XX C. nad T., K. XXXX, X.: XX XXX XXX, zastúpeného AK NOVIKMEC, s. r. o., so sídlom 093 01 Vranov nad Topľou, Rázusova 125, IČO: 36 867 701, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a o zaplatenie náhrady mzdy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 11Cpr/2/2017-401 zo dňa 22. 11. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu v znení opravného uznesenia č. k. 11Cpr/2/2017-426 zo dňa 22. 11. 2019 potvrdzuje.

II. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v celom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa - žalovaného a zaviazať žalovaného na zaplatenie náhrady mzdy. Žalobu odôvodnil tým, že jeho pracovný pomer u žalovaného vznikol na základe pracovnej zmluvy zo dňa 16. 10. 2015 na dobu neurčitú. Dňa 20. 12. 2016 bolo žalobcovi doručené okamžité ukončenie pracovného pomeru zo dňa 19. 12. 2016 z toho dôvodu, že dňa 24. 11. 2016 skončilo žalobcovi náhradné voľno, po ktorom sa mal hlásiť a nastúpiť do zamestnania, čo neurobil a na telefonáty od personálneho manažéra nereagoval. Neoznámil, že je alebo bude práceneschopný, ani iné skutočnosti, ktoré by mu bránili v nástupe do práce. Dňa 28. 11. 2016 bola žalobcovi zaslaná odpoveď na žiadosť o poskytnutie preddavku na cestovné náhrady a zároveň bol vyzvaný na dohodnutie termínu nástupu do práce. Žalobca telefonicky odmietol komunikovať a na viacnásobnú výzvu na nástup do práce formou SMS od personálneho manažéra nenastúpil. Od skončenia náhradného voľna bola u žalobcu vedená neospravedlnená absencia, čím hrubo porušil pracovnú disciplínu. Podľa žalobcu však žalovaný ako zamestnávateľ si neplnil riadne a včas svoje povinnosti v zmysle § 36 ods. 1 zák. č. 232/2002 Z. z. o cestovných náhradách, ktoré poskytoval formou zapožičania bankovej platobnej karty, na ktorej bol buď nedostatok finančných prostriedkov, alebo bola nefunkčná, zablokovaná. Aj v prípade, že bola funkčná, vždy bol na nej stanovený denný limit pre debetné platby, vrátane výberov z bankomatu, vo výške 30,- € na deň. Z tejto karty sa uhradzali aj iné poplatky, než stravné, napr. poplatky za parkovné, atď. Denný limit na karte nepostačoval ani na riadne poskytnutie stravného pre zamestnanca. V inkriminovanom období, kedy žalobca údajne odmietol nastúpiť do práce, tento problém práve riešil. Po skončení pracovnej cesty 02. 11. 2016 mal žalobca pracovné voľno a následne mu mala byť pridelená práca, čo sa však nestalo. Dňa 07. 11. 2016, teda ešte

predtým, ako mu malo skončiť pracovné voľno, sa žalobca snažil vyriešiť so svojím zamestnávateľom otázku poskytovania cestovných náhrad. Zamestnávateľovi zaslal list, v ktorom ho požiadal, aby mu cestovné náhrady poskytoval pri vyslaní na zahraničnú pracovnú cestu, ako to ustanovuje Zákon o cestovných náhradách. Od zamestnávateľa dostal stručnú odpoveď, že mu je zapožičaná platobná karta a stravné si má uhrádzať z nej. Žalobca preto zaslal žalovanému druhý list zo dňa 25. 11. 2016, v ktorom požiadal žalovaného aj o to, aby mu prideloval prácu podľa pracovnej zmluvy. Dôvodom tejto žiadosti bolo, že žalobcovi už skončilo pracovné voľno, ktoré mu malo skončiť najneskôr 12. 11. 2016 a žalovaný žalobcovi po dobu 2 týždňov neprideloval prácu, čo bolo pravdepodobne zapríčinené jeho neochotou doriešiť otázku cestovných náhrad. Na druhý list žalobcu žalovaný odpovedal listom z 28. 11. 2016, v ktorom len zopakoval, že stravné je žalobcovi poskytované podľa § 36 ods. 2 písm. b) Zákona o cestovných náhradách. Dňa 28. 11. 2016 personálny manažér žalobcovi telefonicky volal. Išlo o jediný telefónny hovor, ktorý síce žalobca zmeškal, ale po zistení, že má zmeškaný hovor, žalobca bezodkladne podal SMS správu, v ktorej personálnemu manažérovi oznámil, že je pripravený na nástup do práce, ale požiadal ho, aby bola zároveň vyriešená aj jeho požiadavka na poskytnutie cestovných náhrad v súlade s § 36 ods. 1 Zákona o cestovných náhradách, pretože nemá vlastné finančné prostriedky. Medzi sporovými stranami prebehla pomerne rozsiahla SMS komunikácia, a to počas celého mesiaca december 2016. Dňa 16. 12. 2016 zaslal žalobca žalovanému aj tretí list, na ktorý už odpoveď nedostal. Bolo mu doručené len okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 19. 12. 2016.

2. O žalobe pôvodne okresný súd rozhodol čiastočným rozsudkom sp. zn. 11Cpr/2/2017-223 zo dňa 15. 12. 2017, ktorým určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného je neplatné. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 16CoPr/3/2018-285 zo dňa 15. 05. 2019 čiastočný rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie za účelom doplnenia dokazovania. Vykonaným dokazovaním okresný súd zistil, že dňa 24. 06. 2016 bola medzi sporovými stranami uzavretá dohoda o hmotnej zodpovednosti, podľa ktorej žalobca prezval od žalovaného kreditnú kartu č. XXXX XXXX XXXX XXXX, na základe ktorej žalobca mohol čerpať finančné prostriedky v cudzej mene z účtu č. XXXXXX-XXXXXXXX/XXXX v rozsahu nevyhnutnom a potrebnom pre uskutočnenie konkrétnej prepravy, na ktorú má hmotne zodpovedný pracovník cestovný príkaz. Žalobca bol zamestnaný u žalovaného ako vodič medzinárodnej kamiónovej dopravy na základe pracovnej zmluvy zo dňa 16. 10. 2015. Pokiaľ žalobca v konaní tvrdil, že na predmetnej kreditnej karte bol nedostatok finančných prostriedkov, resp. na nej bol nastavený denný limit na výber v sume 30,- €, okresný súd vyžiadal správu od ČSOB, a. s., Bratislava, ktorá banka dňa 31. 07. 2017 súdu predložila správu doplnenú dňa 18. 09. 2017, z ktorej vyplýva, že celkový denný limit bol na karte od 21. 10. 2015 vo výške 100,- €, od 09. 07. 2016 vo výške 100,- €, dňa 10. 08. 2016 vo výške 300,- € a dňa 23. 10. 2016 vo výške 700,- €. Denný cash limit bol v rovnakej výške ako celkový denný limit. Od 24. 05. 2017 to bolo 200,- €. V súlade s právnym názorom krajského súdu napokon okresný súd dospel k záveru, že pridelením platobnej bankomatovej karty žalovaným žalobcovi a jej používaním žalobcom došlo ku konkludentne uzavretej dohode o používaní platobnej bankomatovej karty. Podľa názoru okresného súdu nebolo právne významné, či došlo k skončeniu náhradného voľna do 12. 11. 2016 alebo až do 24. 11. 2016, a ani to, či došlo k uzavretiu konkludentnej dohody o používaní platobnej bankomatovej karty a k vyplácaniu cestovných náhrad touto formou. Jednoznačne bolo preukázané, že žalovaný okamžite skončil pracovný pomer žalobcovi podľa ust. § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce v lehote stanovenej ust. v § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Žalobca si uplatnil na súde právo na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru v zákonnej 2-mesačnej lehote podľa § 77 Zákonníka práce. V konaní bolo preukázané, že dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru bolo, že žalobca od 24. 11. 2016 do práce nenastúpil a podľa názoru okresného súdu nevyplatenie alebo nevyplácanie cestovných náhrad v súlade so želaním žalobcu nie je dôvodom na ospravedlnenú neúčast' v práci. Žalovaný dôvodne skončil okamžite pracovný pomer žalobcu z dôvodu závažného porušovania pracovnej disciplíny, keď po 24. 11. 2016 žalobca do práce nenastúpil. Žalobca sa takto dopustil neospravedlnenej neúčasti v práci - neospravedlnenej absencie, čo je dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

3. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 63 ods. 5, § 68 ods. 1, 2, 4, § 69 ods. 1 písm. b), ods. 3, § 70, § 77, § 79 ods. 1, 2, § 142 ods. 1 Zákonníka práce ako aj ust. § 36 ods. 1 až 4, ods. 6, 8 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov a o náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej 15-dňovej lehote (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP) odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. rozsudok okresného súdu žiadal zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Uviedol, že na pracovnú cestu u žalobcu po skončení náhradného voľna nenastúpil z dôvodov prekážok v práci na strane zamestnávateľa, ktorý mu v rozpore so zákonom neposkytol preddavky na cestovné náhrady, bez ktorých žalobca nemohol riadne svoju prácu v zahraničí vykonávať. Úvahy súdu v napadnutom rozsudku, ktorými sa riadil, resp. dôvody, na základe ktorých pri opätovnom rozhodovaní rozhodol opačne než predtým, zhrnul len niekoľkými vetami v závere napadnutého rozsudku, ktorý, teda, žalobca považuje za nepreskúmateľný, pričom nepreskúmateľnosť rozhodnutia je zároveň aj porušením práva na spravodlivý súdny proces. Okresný súd len v jedinom bode (bod 70 napadnutého rozsudku) stručne skonštatoval, že podľa jeho názoru nevyplatenie alebo nevyplácanie cestovných náhrad v súlade so želaním žalobcu nie je dôvodom pre jeho absenciu v práci, že to zakladá len právo žalobcu na okamžité skončenie pracovného pomeru z jeho strany v zákonom stanovenej lehote, pričom však žalobca svoj pracovný pomer okamžite neskončil. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, čo mu uložil krajský súd v zrušujúcom uznesení a svoje rozhodnutie založil na úplne inom dôvode, ktorý navyše žalovaný v konaní ani nerozporoval a nenamietal. V konaní nebolo správne požadovať od žalobcu preukazovanie neexistencie dohody o poskytovaní cestovným náhrad formou zapožičania platobnej karty. Skutočnosť, že medzi stranami nedošlo k výslovnému uzavretiu dohody o poskytovaní cestovných náhrad zapožičaním bankovej platobnej karty, je nepochybná. Spornou zostáva len otázka, či k uzavretiu dohody došlo konkludentnou formou, keďže žalobca reálne bankovú platobnú kartu použil. S poskytovaním cestovných náhrad formou platobnej karty žalobca nikdy neprejavil súhlas. To, že žalovaný mu odmietal poskytovať cestovné náhrady inou formou, a tak bol žalobca nútený predmetnú platobnú kartu aj použiť, neznamená, že došlo k uzavretiu konkludentnej dohody medzi sporovými stranami. Je potrebné rozlišovať medzi autoritatívnym pokynom zamestnávateľa a dohodou ako dvojstranným právnym úkonom. Žalobca do práce po skončení náhradného voľna nenastúpil z dôvodov existujúcich prekážok na strane žalovaného. V zmysle zákonných ustanovení a ustálenej súdnej judikatúry neplnenie si povinností zamestnávateľa riadne a včas poskytovať zamestnancovi preddavky na cestovné náhrady je porušením jeho zákonnej povinnosti a je protiprávnym konaním, ktoré sa štandardne považuje za tzv. inú prekážku v práci na strane zamestnávateľa a v prípade nenastúpenia do práce z dôvodu prekážky v práci na strane zamestnávateľa nejde zo strany zamestnanca o neospravedlivenú absenciu a nemôže byť dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že Krajský súd v Banskej Bystrici v zrušujúcom uznesení uviedol, že úlohou okresného súdu je vyzvať žalobcu na preukázanie tej skutočnosti, či medzi ním a žalovaným nebola uzavretá čo i len konkludentná dohoda o používaní bankovej platobnej karty v zahraničí a pokiaľ žalobca tvrdil, že takáto dohoda uzavretá nebola, mal ho okresný súd vyzvať na vysvetlenie, z akého dôvodu potom v zahraničí túto kartu používal. Pokiaľ žalobca tvrdil, že banková karta bola zablokovaná, nefunkčná, alebo na nej nebol dostatok finančných prostriedkov, krajský súd uviedol, že dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobcu. V uznesení krajského súdu bolo taktiež uvedené, že pokiaľ sa žalobca domáha neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z dôvodov, že dôvodne nenastúpil do zamestnania po skončení náhradného voľna pre prekážky na strane žalovaného spočívajúce v tom, že na bankovej platobnej karte nebol dostatok finančných prostriedkov, príp. že táto karta bola zablokovaná alebo nefunkčná, bolo povinnosťou žalobcu tieto skutočnosti preukázať. Hoci právny zástupca žalobcu tvrdí, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, tak jeho tvrdenia o nefunkčnosti alebo zablokovaní bankovej platobnej karty boli vyvrátené listinnými dôkazmi, ktoré žalovaný predložil v priebehu konania. Následne to bol žalobca, ktorý zmenil argumentáciu v konaní, ktorý tvrdenia o zablokovaní bankovej platobnej karte a jej nefunkčnosti zmenil na tvrdenia o neexistencii dohody o používaní bankovej platobnej karty. Aj toto tvrdenie žalovaný vyvrátil v písomných podaniach. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal svoje tvrdenia, a preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

6. Žalobca v ďalšom svojom písomnom vyjadrení uviedol, že zotrváva v celom rozsahu na svojich doterajších tvrdeniach, písomných podaniach vo veci samej ako aj ústnych vyjadreniach na pojednávaniach a v podstate zopakoval svoje doterajšie tvrdenia.

7. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) odvolanie prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ žalobca v odvolaní napadol rozsudok okresného súdu aj z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, takýto nesprávny procesný postup a ani inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd v konaní nezistil. Okresný súd dospel k rozhodnutiu vo veci na základe správne zisteného skutkového stavu veci a rozhodnutie okresného súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

9. Je zrejmé, že žalobca mal do práce nastúpiť po vyčerpaní pracovného a náhradného voľna po skončení pracovnej cesty 02. 11. 2016. Žalobca v konaní spočiatku tvrdil, že do práce nenastúpil z dôvodu neposkytovania dostatočných finančných prostriedkov poskytovaných vo forme cestovných náhrad podľa § 36 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách. Tvrdil, že na bankovej platobnej karte, ktorú mu zapožičal zamestnávateľ - žalovaný za účelom hradenia cestovných náhrad pri pracovných cestách, buď nebol dostatok finančných prostriedkov, alebo banková karta bola zablokovaná, alebo bola nefunkčná. Tieto tvrdenia žalobca v konaní nepreukázal, naopak, okresný súd zo správy ČSOB, a. s., Bratislava zo dňa 31. 07. 2017 mal preukázané, že celkový denný limit bol na karte od 01. 10. 2015 vo výške 100,- €, a teda nie je pravdivým tvrdenie žalobcu, že denný limit na karte bol 30,- €. Žalobca následne tvrdil, že so zamestnávateľom nemal uzavretú dohodu o používaní bankovej platobnej karty. Podľa § 36 ods. 2 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov preddavok alebo jeho časť môže zamestnávateľ po dohode so zamestnancom poskytnúť aj

a) formou cestovného šeku,

b) zapožičaním platobnej bankovej karty zamestnávateľa alebo medzinárodnej platobnej bankovej karty zamestnávateľa,

c) prevodom na účet zamestnanca vedený v banke alebo pobočke zahraničnej banky v eurách, alebo prevodom na účet zamestnanca vedený v banke alebo pobočke zahraničnej banky v cudzej mene.

Žalobca teda namietal, že žalovaný mu nezapožičal platobnú bankovú kartu alebo medzinárodnú platobnú bankovú kartu zamestnávateľa po dohode s ním. Podmienkou pre zapožičanie takejto platobnej bankovej karty zamestnávateľa alebo medzinárodnej platobnej bankovej karty zamestnávateľa je existencia dohody zamestnávateľa so zamestnancom. K takejto dohode však podľa tvrdenia žalobcu nedošlo. Odvolací súd však z obsahu spisu mal nepochybne preukázané, že žalobca opakovane používal predmetnú medzinárodnú bankovú kartu zamestnávateľa v zahraničí, a teda k uzavretiu takejto dohody došlo konkludentne. Pokiaľ by zamestnávateľ vydal autoritatívny pokyn na používanie bankovej karty bez existencie dohody so zamestnancom, bol by daný dôvod na strane žalobcu na nenastúpenie do práce, resp. na odmietnutie výkonu práce pre riadne neposkytnutie preddavkov na služobnú cestu. Žalobca však nenastúpil do práce z dôvodu ním tvrdného porušovania predpisov o cestovných náhradách, resp. preddavkov až po vykonaní pracovnej cesty, ktorá skončila 02. 11. 2016. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s právnymi závermi okresného súdu, že nevyplatenie alebo nevyplácanie cestovných náhrad v súlade so želaním žalobcu nie je dôvodom na ospravedlnenú neúčasť v práci.

10. Tvrdenie žalobcu (v bode 6 odvolania), že okresný súd stručne skonštatoval, že podľa názoru súdu nevyplatenie alebo nevyplácanie cestovných náhrad v súlade so želaním žalobcu nie je dôvodom pre jeho absenciu v práci, že to zakladá len právo žalobcu na okamžité skončenie pracovného pomeru z jeho strany v zákonom stanovenej lehote, pričom však žalobca svoj pracovný pomer okamžite neskončil, je zavádzajúcim tvrdením, nakoľko súd v dôvodoch rozhodnutia v bode 70 uviedol, že nevyplatenie cestovných náhrad by mohlo byť dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcom podľa § 69 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, čo by žalobca musel urobiť písomne v lehote jedného mesiaca odo dňa, kedy sa dozvedel o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru. K tomuto však zo strany žalobcu vôbec nedošlo. Takýto právny záver okresného súdu nie je nepreskúmateľný, len zo strany žalobcu nepochopený. Odvolací súd teda napokon zhrňuje, že žalobca po skončení pracovného voľna od 24. 11. 2016 nemal zákonný dôvod na nenastúpenie do práce, prekážku na strane zamestnávateľa žalobca v konaní nepreukázal, a preto bol daný dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru

so žalobcom podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, a to aj vo výroku o náhrade trov konania ako výroku závislom od rozhodnutia vo veci samej.

11. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, preto žalobcovi odvolací súd uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v celom rozsahu v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu vo veci s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

12. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).